

Dient de Heere met blijdschap

Het is de wil van God dat wij Hem met blijdschap dienen. Daarom noemt Psalm 100:2 dan ook:

Dien de Heere met blijdschap, kom voor Zijn aangezicht met vrolijk gezang.

Het staat als een soort van opdracht vermeld: Dient de Heere met blijdschap ... en als men Hem met blijdschap dient, dan is dat niet zwaar of neerdrakkend.

We gaan nu naar het boek Nehemia hoofdstuk 8. Daar staat in vers 1 en 2:

1a Toen de zevende maand aanbrak en de Israëlieten in hun steden waren, verzamelde heel het volk zich als één man op het plein dat voor de Waterpoort ligt.

De zevende maand, de maand Tisri was een feestmaand. Op Tisri 1 begon het nieuwe jaar, op Tisri 10 vond de grote verzoendag plaats en van Tisri 15 t/m 22

vond het Loofhuttenfeest plaats. Een feestmaand dus in Israël.

En het volk verzamelde zich als één man op het plein dat voor de Waterpoort ligt.

1b En zij zeiden tegen Ezra, de schriftgeleerde, dat hij het boek moest brengen met de wet van Mozes, die de Heere Israël had geboden.

De Geest werkte in het volk en zij wilden, dat er voorgelezen zou worden uit de wet van Mozes, uit de Thora.

Er was honger naar Gods woord en er ontstond opwekking. Aan het einde van vers 4 lezen we:

De oren van heel het volk waren gericht op het wetboek.

5a Ezra, de schriftgeleerde, stond op een houten verhoging, die ze voor deze gelegenheid hadden gemaakt.

En in het vervolg staat samengevat dat er links naast hem zes

mannen en rechts naast hem zeven mannen stonden.

Jammer dat ze in die tijd nog geen filmopnamen konden maken; het zou een prachtig geheel zijn om dit op een DVD te kunnen zien.

Maar wellicht kan de Heere Jezus dit hele gebeuren uit Nehemia 8 later nog wel eens in beeld brengen.

Vers 6. *Ezra opende het boek voor de ogen van heel het volk, want hij stond hoger dan heel het volk. Toen hij het opende, ging heel het volk staan.*

Wat een opwekking! Wat een respect voor het woord van God!

En dan het volgende vers:

7 En Ezra loofde de Heere, de grote God, en heel het volk antwoordde, onder het opheffen van hun handen: Amen, amen!

Zij knielden en bogen zich neer voor de Heere met het gezicht ter aarde.

En toen werd Gods woord voorgelezen en werd er uitleg gegeven en wat gebeurde er toen?? Dat staat in het einde van vers 10:

10b Heel het volk huilde namelijk toen ze de woorden van de wet hoorden.

Ze zagen hun tekorten. Ze zagen het verschil tussen hun leven en het leven zoals God dat wilde en het volk begon in het geheel, dat wil zeggen: allemaal met elkaar, te huilen. Spectaculair!!

En dan het antwoord van Ezra aan het volk in vers 11:

11 Verder zei hij tegen hen: Ga, eet lekkernijen en drink zoete dranken. En deel uit, aan hen voor wie niets is klaargemaakt, want deze dag is heilig voor onze Heere.

Wees niet bedroefd, want de vreugde van de Heere, dat is uw kracht.

In andere vertalingen staat: de vreugde in de Heere, die is uw toevlucht.

Het volk, dat uit ballingschap was teruggekeerd, wilde meer inzicht hebben in het woord van God en zij vonden daarin iets, wat in vers 15 staat:

15 Zij vonden in de wet geschreven dat de Heere door de dienst van Mozes had geboden, dat de Israëlieten in loofhutten zouden wonen tijdens het feest in de zevende maand.

Het loofhuttenfeest duurde zeven dagen lang. Dat is nog eens feestvieren! Zeven dagen lang!

En in het boek Leviticus staat in 23:40

U moet zich zeven dagen lang voor het aangezicht van de Heere, uw God, verblijden.

Kijk, dat is nog eens een prachtig gebod, dat rechtstreeks uit het goede hart van God komt:

Zij moesten zich zeven dagen lang voor het aangezicht van de Heere, hun God, verblijden.

Ze maakten zich dan. loofhutten met een dun dak, zodat zij de

sterren 's nachts konden zien ter herinnering aan de woestijnreis die hun voorouders gemaakt hadden.

Op de avond van de eerste dag was het feest in de voorhof der vrouwen bij het licht van grote gouden kandelaren (als herinnering aan de vuurkolom in de woestijn).

En de mannen voerden dan met gezang en muziek hun dans uit met fakkels in de hand.

De vrouwen dansten mee, met in de linkerhand de etrog, een soort citrusvrucht die de *Paradijsappel* werd genoemd.

En in de rechterhand hadden de vrouwen de zgn. *Loelab*, een ruiker van wilgen- en mirretakken met een palmtak in het midden.

Voor ons betekent het dat wij – met denkbeeldig die Paradijsappel in onze linkerhand – blij mogen zijn in de hoop, dat de vrucht van de Geest zal toenemen in ons leven.

En zo vierde het volk ten tijde van Nehemia feest – zeven dagen lang – en toen Jezus tijdens het loofhuttenfeest in Jeruzalem was, riep Hij iets heel feestelijks uit op het tempelplein. Dat staat in Johannes 7:37/39

37 En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus daar en riep: Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken.

Dus dat moeten we doen als wij dorsten naar zo'n heerlijk leven. Tot Hem gaan en drinken. Drinken uit de bron van levend water. Jezus is die bron. En dan gaat Hij verder:

38 Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

39 En dit zei Hij over de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden.

Hier staat, dat Jezus met het levende water de Geest bedoeld.

Ieder wedergeboren christen heeft de Geest, maar nu gaat het

er om, dat het in ons een fontein wordt, zodat die stromen van levend water uit ons binnenste vloeien.

Dit levende water uit zich in woorden en daden waar de Geest in aanwezig is.

Zijn het werkelijk stromen van levend water, die uit ons binnenste vloeien?

De voorwaarde wordt hier ook genoemd, namelijk in Jezus geloven, zoals de Schrift zegt.

Tot zo'n heerlijk leven wil de Geest ons leiden. De Heere Jezus geeft ons tijd; Hij zei tegen de Samaritaanse vrouw dat het levende water zal worden tot een fontein van water.

Niet in één keer, nee, het zal worden tot een fontein van water.